

Bellesa celestial

En les altes muntanyes, amagades als canvis del temps i de les estacions, es guarden com un tresor les neus eternes. Son la consagració y el sacrifici perpetus de la blancor. Una bellesa sostreta als ulls humans per florir únicament davant l'Altíssim. Cada vegada es troven menys homes que sàpiguen apreciar la formosor de les muntanyes nevades, de les nits de lluna clara o cel incrustat d'estrelles, de les postes de sol platejades o dels llevants vestits d'or... El cor del nostre poble perd el gust i la noblesa que el caracteritzava. Sabrà apreciar la bellesa de la Immaculada?

Escapa a les nostres pobres apreciacions de les coses. Està per damunt dels nostres gustos. Solament qui ha sentit l'angoixa de saber-se tacat i ha notat el pes immens de la consciència gravada, que es subleva contra ella mateixa, pot sospitar la sort de la innocència total i perpètua. L'ambient ha ofegat la consciència de pecat, ha esborrat amb sofismes i imaginacions les fronteres de la noblesa espiritual i de l'actitut innoble. Per això no el veiem vibrar enlluernat amb la resplendor de la Puríssima.

«Tota formosa sou, oh Maria, i en Vos no hi ha màcula de pecat original!» Aquesta és l'exclamació que resum tota la litúrgia de la festa de la Immaculada. Després, totes les demés expressions, pràcticament acabades, no fan més que dir amb altres termes la mateixa idea, igual com juguen les

tonalitats i harmonitzacions del mateix tema en les fugues de Bach.

La Immaculada és formosa perquè no té cap ombra de falta que enfosqueixi la seva ànima. Perquè l'enemistat inicial amb Déu, que els mortals contreuen en el primer instant de la seva vida, no va velar aquell esperit elegit. Es formosa perquè en lloc d'aquests defectes, la plenitud de la gràcia va apoderar-se del seu ésser. Perquè està empeltada de la formosor de Déu, infinitament lliure de tota taca i infinitament submergit en la Bellesa substancial. Senzillesa, sinceritat, serenitat... No es tracta del conflicte d'emocions, únic atraient del gust normal de la gent d'avui. Es una claror diàfana i vessant la pau estable de les aigües d'un petit llac.

Tant de bo que Nostre Senyor ens concedís que l'ideal refulgent de les noies cristianes tingués reflexes d'aquesta innocència de la Mare de Déu. Tant de bo que l'ideal dels nois que busquen un cor, en el qual sentin el ressò del propi, estés emmirallat en aquestes bel·leses. La Immaculada ens presenta el model que reuneix les dues grans qualitats: Es íntimament humana i sobrenaturalment elevada. Qualitats de tot lo veritablement cristià. Apreciem la bellesa celestial de la Immaculada Concepció.

Quart aniversari

El proper dia 8, festa de la Puríssima, farà quatre anys que per el nostre benvolgut Mn. Josep Casanovas, Pvre., era benefida i inaugurada la Biblioteca del Centre.

El balanç del temps transcorregut és força satisfactori. El nombre de llegidors ha augmentat i el de volums, per adquisició o donatius, també ha crescut, essent tot plegat causa de que la nostra Biblioteca vingui donant profitós rendiment.

Profitós rendiment, és cert, però si bé el nombre de llegidors ha augmentat no ho ha fet en les degudes proporcions i no serà perquè no agradi llegir. Mai com ara s'han venut tants llibres de «literatura barata». Es llegeix molt; per tot veureu homes, dones i jovent amb llibres o folletons a les mans. Si viatgeu en tren, escampeu la mirada per els diferents departaments i podreu comprovar que la major part de viatgers estant llegint. Però, què llegeixen? Dissortadament la majoria llibres d'aventures o novel·les policiaques i fins alguns, d'edat avançada, s'entretenen llegint historietes per infants.

Aquesta invasió de llibres de cobertes multicolors i en les que es veuen dibuixades cares tenebroses o escenes terrorífiques excitadores de passions, d'afany de poderiu o d'il·lusions d'heroicitats, son els que avui van d'unes mans a altres i son llegits àvidament.

Pocs joves trobariem que poguessin citar-nos noms de les glòries de les nostres lletres. Cervantes, Balmes, Ruyra, Verdaguer i tants d'altres son per ells desconeguts i en canvi Zane Grey, J. Curwood, J. Mallorquí i d'altres del mateix estil, sens que volguem discutir les seves qualitats literàries, us els citen de correguda.

Mai com ara s'han trobat a faltar en moltes poblacions les Biblioteques Públiques, biblioteques que no deuen limitar-se a facilitar llibres per a ésser llegits; en elles el bibliotecari deu recomanar al llegidor el llibre que més s'acosti al seu gust procurant a poc a poc encarrilar-lo vers les lectures que més profitoses poden ésser-li, fugint d'aquells que no tenen contingut cultural, moral o espiritual elevat.

D'aquesta manera s'acabaria també amb el *llegidor-viciós* o sigui, aquell que llegeix tot ço que li ve a les mans, llegeix per llegir, sens treure profit de res, i es troba sempre amb nocions de diferents coses però desconeixent-les totes.

Lluitar contra el mal llibre, contra aquell que no té suc ni bruc, és el que deuen fer les Entitats culturals i recreatives locals, lluitar i procurar que les nostres Biblioteques es vegin més concorregudes fent adquisicions que despertin un interès general entre els llegidors.

Entre els diferents projectes que té en estudi la Junta del Centre hi ha el referent a la reorganització de la Biblioteca. Noves adquisicions, ampliació de

"Prohibido fumar"

Qué extraño incentivo mueve a los fumadores que al ver el cartelito «Prohibido fumar», no instantáneamente, pero sí sin hacerse esperar, lian su cigarrillo y de una manera —que dicen discreta— empiezan a echar humo, enrarecen la atmósfera y con candidez extraordinaria a la menor alarma de que puedan llamarles la atención procuran esconder el pequeño causante del delito sin caer en que la humadera producida los delata.

Acudo a unas reuniones en que no hay tal prohibición. El local es reducido y debe cerrarse para evitar el frío. Con la reunión empiezan los fumadores su humeante tarea que de momento a nadie molesta pues más bien parece que calienta algo la habitación, pero al poco rato se carga la atmósfera y fumadores y no fumadores nos ahogamos, pero seguimos hablando y discutiendo... y siguen fumando. Los no fumadores ya echamos alguna pulla para ver si caen del burro y se dan cuenta de que nos están molestando, pero ellos siguen su labor impertérritos, ciegos y sordos a todo lo que no sea su disfrute particular que las más de las veces es pura rutina.

Y es que el fumador no calcula la molestia que ocasiona a los demás porque lo que para los demás es molestia para él es goce. Algunos preguntan a los que tienen al lado si el encender un pitillo les molestará a lo que el interpelado contestará, aunque a regañadientes, concediendo el permiso deseado.

Comprendo que el fumar es cosa casi imprescindible para el que se ha habituado. Le hace olvidar o ayuda a hacer más llevaderas las múltiples preocupaciones de la complicada vida moderna; incluso lo creo poético y soñador. Brillantes poesías han salido de los mejores vates al contemplar las ondulantes espirales del humo de su cigarro. Pero los fumadores deberían escoger el lugar y momento apropiado y no lo es un local cerrado, un autobús, un tren, un entierro, etc. Lugares a propósito serían el aire libre, el café, la intimidad del hogar cuando no es molestia para los demás familiares, y cuantas ocasiones se presenten en que razonando no como fumadores, sino de manera lógica y humana, comprendan que el goce de uno no ha de ser molestia para los demás.

V.

serveis, organització de conferències, lectures comentades, etc., per tal de procurar que el llegidor sigui guiat literàriament i augmentem tots el nostre nivell cultural.

Però mentre aquests projectes no siguin un fet veniu a la nostra Biblioteca; més d'un miler de llibres us hi esperen per oferir-vos els tresors que guarden dintre seu i com a bons amics donar-vos els consells necessaris per a passar els camins tortuosos dels temps actuals.

M.

El Cinema

No fa gaires dies que en el diari «La Vanguardia» es publicà un article que venia a mida respecte al títol del present comentari. Entre altres coses deia que en un lloc de França uns nens, tot jugant, varen lligar-ne a un d'ells i després el colgaren amb terra i ja quasi estava mort quan el varen descolgar unes persones que per sort passaven per aquell indret i se'n donaren compte. Després, quan el jutge els preguntà perquè havien fet allò, ells infantilment respongueren que ho havien vist en una pel·lícula de cinema. Explicava també que no fa gaire als Estats Units s'esdevenia el mateix drama però més tràgic; doncs unes criatures volent imitar el que havien vist fer al cinema varen matar-ne a un d'ells a punyalades. També parlava del terrible efecte i els estralls que causen en el sistema nerviós de les criatures aquestes pel·lícules psíquiques i morboses en les que quasi sempre hi han tres o quatre crims, quin més repugnant, i deia el periodista que un dia que projectaven una cinta d'aquesta mena, tenia un matrimoni amb un nen al seu costat. Aquella criatura va estar patint d'una manera horrible, es mossegava els punys i es torçava i retorçava de forma que donava l'impressió de que li agafaria un atac epilèptic. Ell prou gemegava i demanava per marxar, però els seus pares que es veu que eren d'aquells tipus de persones que ayui en diuen «cineastas», no en feien ni cas, i totalment suggestionats per les escenes deixaven que el seu fill sofrís aquell calvari.

Tot això, per desgràcia és la trista realitat dels nostres temps. Prou l'Església s'afanya i no es cansa de dir i repetir que moltes de les pel·lícules que es projecten són un perill no solament per la joventut, sinó també per els grans, però quasi ningú en fa cas. Sembla mentida que els pares deixin que dintre els cors dels seus tendres infants s'hi posin aquestes llavors malsanes que per fatalitat són les que més fort arrenen i que moltes vegades són la causa de les seves dissorts.

Amb això no pretenc pas fer cap campanya discriminant a les persones que van al cinema, doncs hi ha moltes, però moltes pel·lícules que són boniques i fins i tot instructives, i moltes d'altres que si bé no ensenyen res tampoc fan cap mal i serveixen per passar l'estona distreta. Però sí que vull dir, i principalment als pares de família, que vagin en compte amb llurs fills i els hi seleccionin les pel·lícules, doncs del contrari, a fi de comptes, serà una arma de dos fils que es tornarà en contra d'ells mateixos.

Per si algú pregunta com ho té de fer per sapiguer les pel·lícules que es poden veure i les que no, em plau manifestar que a la porta d'entrada de l'església s'hi exposa cada diumenge al matí la qualificació de les que es fan el mateix diumenge i per qualsevol dubte no tenen més que adreçar-se al Centre Parroquial on es procurà atendre'ls en lo possible.

D.

Dates i dites

El director d'un diari nord-americà publicà la notícia següent: «La minyona de casa ha comprat en una botiga d'aquesta capital 200 gr. de pebre negre. Analitzat el producte s'ha vist que conté el 50 % de terra. Si el desapareixiu botiguer no m'envia els 100 gr. que falten publicaré el seu nom i adreça en aquest diari».

L'endemà, cinquanta tres botiguers de la capital li varen enviar cada un 100 gr. de pebre de la millor qualitat.

Bruckner era un dels convidats escollits del vell emperador «Francisco José». Una vegada complint un desig del monarca, tocà l'òrgan en la Ischler-Kirche i com de costum va ésser invitat a la taula imperial.

L'emperador sabia que un dels plats preferits del músic era l'ànec rostit i encara que no acostumava gastar bromes, manà que portessin l'ànec quant Bruckner havia buidat varis plats.

—Encara s'hi veurà en cor amb l'ànec? li digué l'emperador. Jo em creia que no podria menjar més.

—Majestat, amb aquest ànec passa el mateix que amb la catedral de Sant Esteve.

—No es aquesta comparança quelcom irreverent? preguntà l'emperador.

—Té la seva justificació -acabà Bruckner- Encara que la Catedral estigui enterament plena de gent sempre hi ha lloc quant arriba Sa Majestat.

Vaig veure en certa ocasió una d'aquestes senyoretes que porten el cabell curt, camisa de seda, corbata, americana d'home, pantalons llargs i fins barret també d'home. Al costat meu es trobava un altre senyor que també admirava aquella curiositat.

—També es vosté de la meva opinió? li vaig preguntar. Una senyoreta ha de semblar una senyoreta. Vosté estarà d'acord amb mí, que a certa distància no es pot distingir si es home o dona.

Aquell senyor em mirà tot enfadat i em digué:

—Senyor, es la meva filla.

—Perdoni, vaig contestar, no sabia que fos el seu pare.

—Doncs també s'ha errat. No soc el seu pare; soc la seva mare.

PE-GA.

CONSULTORI

¿Perquè el res de l'Angelus al finalitzar les funcions religioses, es fa unes vegades drets i d'altres agenollats?

Perquè segueix el ritu del res o cant de la Salve Regina del Ofici diví que des de les primeres vespres del diumenge és resada o cantada estant drets els components del cor, i els altres dies agenollats.

Vida del Centre

Naixement. La llar del consoci senyor Joan Amadó es vegé alegrada amb el naixement d'una formosa nena a la que en la pica baptismal s'imposà el nom de M.ª Araceli. Rebin els seus feliços pares la més sincera enhorabona.

Publicacions. S'han rebut les de costum. Cal destacar l'extraordinari de «Obra cristiana» del Centre Catòlic Parroquial de Sant Andreu, de 20 pàgines i amb articles de candent actualitat per dita Parròquia.

«SEMBRA». S'està preparant un extraordinari per les venideres festes nadalenques, que esperem sigui del grat de socis i simpatitzans.

Teatre. El passat dia 18, es presentà la divertida comèdia policiaca, de Carles Llopis, titulada «Cinco años y un día» amb la que el públic que emplenava totalment la sala d'espectacles rigué de debò. L'interpretació acurada, el moviment escènic aconseguit i la presentació veritablement digne de l'obra. Tots els actors tragueren del respectiu paper el màxim, demostrant-nos que cadascú dins de lo seu pot aconseguir veritables creacions.

Per començar puntualment, i es va lograr, el quadre juvenívol representà la comedieta «Tot per unes cartes» que també complagué al respectable, demostrant els novells actors magnífiques qualitats.

Vist l'èxit es repetí la vetllada el dia 25.

Està en preparació i molt aviat serà presentada la grandiosa obra de Pemàn «El Gran Cardenal» recentment estrenada i entusiàsticament aplaudida i comentada, relatant un episodi de l'oprimida Europa. En els programes es donaran instruccions per encarregar i retirar les corresponents entrades.

Deport. Decididament l'equip s'ha trobat. La demostració donada al camp del Josepets, un dels «coscos», vencent-los clarament per 22-30 ens fa afirmar que si sempre es disposés de tots els jugadors fixats, el nostre equip seria campió indiscutible. La visita del Tarrasa ens proporcionà dos punts més en un partit jugat durament pels visitants que amb l'ajuda d'uns jugadors ocasionals volien fer-se amb la victòria de totes maneres. També el desplaçament al camp de l'Ateneu Montserrat fou una altra victòria (19-24) per els nostres colors. El plat fort serà el proper dia 9, amb la visita del «lider» C. P. C. fins avui imbatut.

L'equip juvenívol es va compenetrant i en els últims partits ha jugat i marcat lo que ens esperança

Noticiari local

Reformes. A poc a poc van apareixent les vorades de l'Avinguda dels Caiguts i confiem que per les venideres festes nadalenques la reconstrucció total sigui un fet. Sols es de lamentar que per quelcom de descuit, al deixar les obres, portés algún accident, gràcies a Déu, no de les conseqüències que podia ésser.

Vegetació. En alguns llocs de Mollet, es tanta la vegetació dels jardins que surt al carrer ocupant gairebé tota la vorera de tal manera que cal ajupir-se per passar. Si al panorama hi posem un dia de pluja, els corresponents paraigües i per plantes uns rosers, podrem deduir-ne les ensopegades i deterioraments dels simpàtics defensors de la pluja.

Vida Religiosa

Novenari. Durant la setmana del 17 al 25 del corrent s'ha practicat el Sant Novenari d'ànimes amb sermó a càrrec del Rvnd. Joan de la Creu Abadal S. J., finalitzant l'últim diumenge amb Missa de Comunió General, molt nutrida i a la tarda exercicis propis de la novena. Llàstima que els molletans no aprofitin en més nombre aquestes ocasions de formar-se espiritualment escoltant la Santa paraula.

Cor parroquial. Estant molt adelantats els assaigs de cançons nadalenques per les venideres festes cantant-se'n varies de noves. Es de lloar l'actuació d'aquest Cor que dona realç a totes les funcions religioses extraordinàries.

Filles de Maria. Han estat nomenades vocals de la nova Junta: Dolors Guerra, Antònia Net, M.ª Dolors Fuster i Soletat Creus. El dia 8, ajudant Déu, celebraran solemnement la festa de la Immaculada preparant-la amb un trídium a càrrec de Mn. Antoni.

en vistes a properes competicions. Sols els falta confiança, entrenament i creure una mica als delegats o entrenadors que per quelcom s'hi posen.

Cinema. Els dies 4 i 11 a la tarda es donaren sessions de cinema cultural quin únic defecte fou l'ésser curtes, ja que l'hora que duraren ens passà ràpidament contemplant la diversitat de temes projectats, tots ells d'actualitat.